Slava morală a Domnului Isus (9)

Mai mult decât un Binefăcător

John Gifford Bellett

© SoundWords, Online începând de la: 17.09.2018, Actualizat: 17.09.2018

soundwords.de/ro/a11184.html

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite şi fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacţiei noastre.

Versete călăuzitoare: Ioan 4

A fost Domnul Isus un binefăcător?

Nota redacţiei: Dacă punem această întrebare, atunci o facem cu scopul de a arăta felul cum a lucrat Domnul Isus. Desigur, pentru noi toţi este foarte clar, că El „umbla din loc în loc, făcând bine şi vindecând pe toţi cei care erau înrobiţi puterii diavolului; căci Dumnezeu era cu El" (Faptele apostolilor 10.38). Rămâne însă întrebarea, dacă El era un binefăcător în sensul în care noi cunoaştem astăzi pe binefăcători. Aici o grupă de muzicanţi dau un concert de beneficii pentru cei rămaşi în viaţă după atacul din 11 septembrie. Manageri cunoscuţi internaţional donează milioane pentru o fundaţie medicală. Concerne donează produsele lor pentru cei nevoiaşi din lume. Însă în toate acestea ei rămân pe poziţia lor înaltă şi cu vază în societate. Cei drept, ei se pleacă o dată în jos pentru o binefacere sau alta, dar rămân în banda Top Ten a managerilor, după care aleargă întreprinderile de branşă, şi aşa mai departe. Binefacerea Domnului Isus nu era de natura aceasta. J. G. Bellett prezintă felul binefacerilor Domnului Isus:

Este o chestiune măreaţă să vezi în ce relaţie intimă cu Sine Însuşi aduce Domnul pe oameni şi ce încredere oferă El păcătosului care crede. El nu lucrează cu noi ca un protector sau binefăcător. Lumea aceasta este plină de binefăcători: „Celor ce le stăpânesc (*pe popoare*) li se dă numele de binefăcători" (Luca 22.25). Omul este deseori gata să facă binefaceri într-un mod generos numai dacă în acest timp ocupă locul rezervat unei superiorităţi conştiente şi cuvenite. Dar Domnul Isus nu acţionează aşa; El poate spune: „Nu vă dau cum dă lumea". El aduce pe fiecare, care îl iubeşte, în apropierea Sa şi îl lasă să ştie şi să simtă, că El lucrează faţă de el mai degrabă ca un prieten şi o rudă, decât ca un binefăcător. În aceasta constă marea diferenţă, şi sunt liber să afirm, că cerul depinde de această diferenţă. Cerul – pe care credinciosul îl aşteaptă şi de care el se bucură deja acum în duhul, deoarece el este aşezat deja în locurile cereşti – depinde de faptul că Domnul Isus nu acţionează cu noi după principiul unui binefăcător generos. Cerul ar fi atunci numai o lume ordonată după principii omeneşti şi acte de caritate. Şi ce ar fi aceasta!? Este bunăvoinţa unui mai-

mare al lumii, pe care o vedem în Hristos? „Şi Eu totuşi sunt în mijlocul vostru ca cel care serveşte”, spune El. Fiecare întâmplare relatează despre aceasta. El nu avea felul de a fi al unui binefăcător şi nici nu cunoştea felul de comportare şi fandoseala mândră a unui protector. El a purtat suferinţele noastre, şi durerile noastre le-a luat asupra Lui. Aceasta nu a făcut-o nici un binefăcător vreodată pe pământul acesta!

Să mai privim o dată la El, cum stătea cu femeia samariteancă la fântână! În acest moment ea avea gânduri înalte despre El. „Ştiu că vine Mesia, care Se numeşte Hristos; când va veni El, ne va spune toate lucrurile.” Aceasta era părerea ei înaltă şi corectă despre Mesia. Dar ea nu ştia nimic, că El, cu care ea vorbea faţă către faţă, era Acela, care nemijlocit după aceea putea să-i spună: „Eu, Cel care vorbesc cu tine, sunt Acela”. Dar unde era binefăcătorul „nobil” Hristos în tot acest timp? El stătea la marginea fântânii şi vorbea cu ea, din momentul în care S-a întâlnit cu ea, şi El i-a zis: „Dă-mi să beau”, ca să-i ofere degajare în prezenţa Sa. Căci în timpul acela nici un iudeu nu vorbea cu o femeie samariteancă. Hristos a făcut-o!

Era protecţia în felul oamenilor? Era aceasta bunăvoinţa glacială a unuia bine situat? Era cerul sau lumea, Dumnezeu sau omul? Bunăvoinţa lumii îţi va acorda orice favoare doreşti, însă ea vrea să se respecte şi să se păstreze poziţia ei de superioritate şi de reţinere a celui dependent. Dragostea cerească nu acţionează în felul acesta – mulţumiri fie aduse lui Dumnezeu! Isus, Dumnezeu revelat în carne, S-a aşezat pe aceeaşi treaptă cu păcătosul, căruia i-a arătat amabilitate şi îndurare, şi El a acţionat ca atare, şi nu ca un binefăcător. El caută să ne aducă aproape de Sine şi să umple inimile noastre cu odihnă şi încredere. „Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă.” El ne vizitează, nu, El vine mai degrabă la invitaţia noastră la noi, aşa cum El a rămas două zile la samaritenii care la relatarea femeii au ieşit la El şi căutau părtăşia cu El. El solicită un serviciu din partea noastră, pentru ca noi să luăm favoarea Sa fără reţinere din mâna Sa. El vrea să bea din urciorul nostru de apă, ca să ne încurajeze să bem din izvorul Lui. El mănâncă din „viţelul nostru” la intrarea în cort, în timp ce El ne revelează taine veşnice (Geneza 18).

Desigur noi ne bucurăm de aceasta. Dar şi pentru El este o mare bucurie pe acest drum al Său de dragoste, căci aceste două zile în Sihar erau pentru El puţină bucurie a recoltei, căci El spune în Ioan 4.36: „Cine seceră, primeşte plată şi strânge roadă pentru viaţa veşnică, pentru ca şi cel ce seamănă şi cel ce seceră să se bucure împreună". Recolta, pe care Domnul Isus a strâns-o de la femeia de la fântâna lui Iacov, a însemnat o înviorare şi o bucurie mare din mâna noastră pentru Fiul lui Dumnezeu obosit pe pământul acesta. Aici El a găsit ceva din credinţa cea mai strălucitoare, pe care El a întâlnit-o vreodată pe pământ. Şi numai credinţa păcătoşilor era cea care putea să-I producă bucurie şi înviorare. Nimic din om nu putea să facă aceasta, decât numai credinţa, care goleşte pe om de sine însuşi.

Tradus de la: Die moralische Herrlichkeit des Herrn Jesus (9)

Preluat din *The Evangelists*, pag. 38 şi următoarele

Traducere: Ion Simionescu